

ÎMPĂRĂȚIA LUI ISUS

Roger Forster

ÎMPĂRĂȚIA LUI ISUS

Provocarea radicală a mesajului lui Isus

Roger Forster

Prefață de Andrew Walker

Editura Casa Cărții, Oradea
2005

Titlul original *The Kingdom of Jesus*
Copyright © 2001 Roger Forster
First published in 2002 by Authentic Lifestyle

Authentic Lifestyle is an imprint of
Authentic Media, PO Box 300, Kingstown Broadway,
Carlisle, Cumbria, CA3 0QS, UK
and PO Box 1047, Waynesboro, GA 30830-2047, USA
www.paternoster-publishing.com

Dreptul de publicare al acestei ediții aparține
Editurii **Casa Cărții**

O.P. 1, C.P. 270, 410670 Oradea

Tel.: 0259-210056

Tel./Fax: 0259-469057

Email: casa.cartii@rdslink.ro

Traducerea: *Adriana Minculescu*

Editarea: *Camelia Filip*

Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*

Coperta: *Adi Mihocaș*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FORSTER, ROGER

**Împărăția lui Isus: provocarea radicală a
mesajului lui Isus / Roger Forster. - Oradea:**
Casa Cărții, 2005
ISBN 973-87437-1-0

232

Printed in Romanian by Tipografia LES srl
3900 Satu Mare, str. Arenei nr. 16
tel./fax: (0261) 768 352
e-mail: gabriel_les@zappmobile.ro

Cuprins

Prefață	7
Introducere	11
1. Importanța Împărăției	15
2. Interpretări ale Împărăției	18
3. Împărăția în viziunea lui Isus	29
4. Politicile Împărăției	40
5. Împărăția și Războiul Sfânt	50
6. Fiul omului și Împărăția Lui	59
7. Rода Împărăției—Predica de pe munte	81
8. Evanghelia Împărăției	93
9. Anul de veselie al Împăratului	99
Note de final	113

Prefață

Una dintre tragediile Bisericii din lumea modernă este scindarea dintre activiști și academicieni, dintre cei care fac ceva și cei care reflectează, dintre pragmatici și intelectuali. Această divizare duce, în cel mai rău caz, la: a). cinism din partea elitelor care stau pe margine neimplicându-se în viața bisericii, găsind defecte și vină fiecărei activități și strădaniei omenești, dar care nu contribuie cu nimic la zidirea Trupului lui Cristos, b). o energie imensă pierdută din cauza „celor care pun în mișcare” viața religioasă și care caută să scape de gândirea sănătoasă ca și cum ea ar împiedica activitatea liberă a Duhului Sfânt.

Au fost desigur și excepții onorabile de la această schizofrenie creștină. Jonathan Edwards a fost un luptător pentru trezirea spirituală, un teolog reformat și unul dintre primii psihologi de marcă. Charles Wesley a fost un creator desăvârșit al imnologiei populare și unul dintre erudiții patristici de la Oxford. La mijlocul secolului al XX-lea, C. S. Lewis a combinat activitatea de la Oxford din domeniul literaturii medievale cu dorința de a scrie cărți populare de apologetică creștină și povestiri pline de imaginație pentru copii și adulți.

În zilele noastre, totuși, foarte puțini bărbați și femei pot accepta separația dintre minte și inimă, dintre gândire și acțiune, dintre practică și teorie. O astfel de persoană este autorul acestei cărți inspirate despre Împărăția lui Isus, Roger Forster. Poate cel mai bine cunoscut în lumea evanghelică drept liderul și fondatorul organizației

Ichthus, o rețea radicală de creștini carismatici din Londra, Roger, sprijinit de soția lui, Faith, s-a situat timp de zeci de ani printre primele rânduri ale mișcărilor de trezire spirituală. Dacă ne gândim la mișcări precum: Charismatic Renewal (Trezirea carismatică), Spring Harvest (Recolta de primăvară), sau Evangelical Alliance (Alianța evanghelică) este pentru a ne aminti că Roger a fost implicat în aceste evenimente. Gândindu-ne și la Marșurile pentru Isus din anii '90 îl vom descoperi pe Roger printre cei care le-au condus. Dacă este să vorbim despre trezirea de la Toronto, vom descoperi că și acolo Roger și-a asumat un rol important. Abordând controversata problemă a „apostolilor reformați” și vom afla că Roger a fost implicat în discuții controversate cu „reformații” timp de ani de zile. Amintiți-vă de mișcarea New Church—Roger este chiar întruchiparea ei.

Totuși, în mod uimitor, acest neobosit lucrător pentru Cristos, acest evanghelist, acest om care a plantat biserici nu a uitat cât de importantă este pentru viața creștină reînnoirea minții produsă de Duhul Sfânt. Încă din ultimii ani de școală petrecuți la Cambridge, Roger nu a încetat să mai învețe, niciodată nu a rămas inert din punct de vedere intelectual, întotdeauna a mers înainte. În același timp, este aproape șocant să vezi că omul care a părăsit academia și-a suflecat mânele și și-a murdărit mâinile în dificila lucrare de misiune. El rămâne, așa cum am spus în 1985, „una din cele mai strălucite minți evanghelice”. Mai mult decât atât, el este mintea care a schimbat tiparul gândirii evanghelice convenționale, un om care nu poate fi încătușat de dogmă sau rutină.

În timp ce mulți dintre semenii lui preamăresc, laudă rolul fundamental al reformatoilor magistrali în Revoluția protestantă, Roger se simte mai în largul lui cu reformarea radicală a anabapțiștilor. Dacă alții își trâmbețiază loialitatea față de *Adevărul Protestant*—negând pur și simplu

toate antecedentele catolice la viața evanghelică, Roger este pe aceeași linie de gândire cu Francis de Assisi, admiră teologia trinitariană a părinților capadocieni ai ortodoxiei estice și se identifică din ce în ce mai mult cu lucrările sfântului Irineu din Lyon.

Atunci când evanghelicii protestanți recunosc tradiția creștină și pe Sfântul Augustin drept tatăl teologiei vestice și precursor al lui Calvin, Roger îl trage pe acesta la răspundere pentru marile erori teologice și eclesiastice ale Bisericii de Vest.

În ultimii ani, predând teologia patristică și istorică studenților înscriși la cursurile rețelei Ichthus, am avut privilegiul să lucrez cu acest om profund și surprinzător. Am fost uimit și bucuros să descopăr vastele cunoștințe ale studenților despre adevărul biblic, istoria bisericii și întreaga aventură teologică, dar și spiritul de libertate în care ei au fost încurajați să gândească. *Modul de a acționa* al lui Roger, ca didact și lucrător, este acela de a predica, de a face ucenici și de a se implica în discuții biblice, de a evangheliza, provocând întreaga tradiție creștină să-și consolideze doctrina, să încerce ceva nou și apoi să supună această îmbinare unică de activism reflexiv unei reevaluări și unei schimbări esențiale.

Mare parte din această practică (praxis) teologică aflată într-un proces de creștere și maturizare nu a fost prezentată în tomurile de teologie, sau în articolele academice (deși există două lucrări substanțiale, co-editate). Modalitatea de gândire a lui Roger a fost expusă în sute de casete audio, numeroase broșuri, discuții, în multe predici nesfârșite și prin contact personal. În acest sens, Roger aparține tradiției patristice a celor care au scris din interiorul bisericii pentru biserică. Recunoașterea importanței lui ca lucrător și teolog este evidentă prin faptul că opera lui a fost recent subiectul unei disertații pentru doctorat la

Universitatea din Leeds, și nu sunt mulți teologi recunoscuți care pot spune acest lucru!

Aceste reflecții asupra Împărăției lui Isus de care era mare nevoie îl reprezintă pe Roger în esența lui: exegeza biblică reflectă ecurile lui Tom Wright iar doctrina Sfântului Irineus din Lyon în spatele imaginii unui Cristos care întrupează umanitatea, dar și a unui Cristos cu o personalitate distinctă. Totuși, carismaticul radical și activistul arminian nu este pe deplin absent din aceste pagini. Bucuria și speranța lui Roger cu privire la Împărăția lui Dumnezeu strălucește deasupra tuturor. În mod corect, el vede Împărăția ca venind din exterior, și totuși recunoaște că ea este în parte interiorizată de creștinii care cred în această teologie. Însă Roger nu calcă pe urmele calvinistului Milton în a crede că „și aceia care stau și așteaptă, slujesc“. El nu „așteaptă“, ci rămâne activ, acționează anticipat pentru a vedea împlinirea finală a tuturor lucrurilor, când Cristos va fi „totul în toate“.

Înainte de a pătrunde împreună cu Roger în misterul Împărăției, o ultimă explicație ne-ar putea ajuta pe parcursul călătoriei noastre. Roger este cu precădere un predicator al Evangheliei ce aparține tradiției orale. Nu este un teolog sistematic, un reprezentant al vreunei școli anume de teologie, nu este o personalitate defensivă care apără o idee fixă cu orice preț. El este un activist care gândește, câteodată stând în picioare, dar de obicei aplecat pe genunchi. Totodată, această predică despre Împărăție nu este scrisă în stil academie, nu vom întâlni acest suport al gândirii academice care să-i susțină predica. Ceea ce vom găsi este un mesaj pentru biserici, dobândit din experiență, produs al unei minți independente și impregnat cu dragoste.

*Profesorul Andrew Walker
King's College, Londra*

Introducere

Acum câțiva ani, în timp ce țineam un discurs la un colegiu, am fost provocat de un musulman care stătea chiar în rândul din față. El studia teologia creștină pentru a o distruge iar la sfârșitul întâlnirii m-a confruntat verbal. Mi-a spus: „Profesorii mei nu-mi pot explica ce este Împărăția lui Dumnezeu și afirmă că nici Isus nu știa ce este.“ Musulmanul pretindea că Împărăția lui Dumnezeu este un concept atât de vag, încât nici nu merita să fie propovăduit. După părerea lui, nu exista nici un mesaj coerent despre Împărăție—totul era numai o frază goală.

Împărăția lui Dumnezeu, se pare, nu este un concept ușor de înțeles, devenind un fel de piatră de poticnire pentru unii. În anii '80 exista un teolog ortodox evreu pe nume Pinachas Lapide care a afirmat că el crede în învierea lui Isus din morți. Dovezile în favoarea învierii lui Isus erau copleșitoare și în stare să convingă pe toată lumea, spunea el, dar singurul lucru în care nu credea era acela că Isus era Mesia. Motivul? Pentru că nu adusesese Împărăția.

Biserica este învățată să se roage: „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ“ iar creștinii, de 2000 de ani rostesc această rugăciune. Dar când sunt întrebați, ei nu sunt siguri de conținutul cererii lor. Știm noi pentru ce ne rugăm? Putem să explicăm aceste lucruri unui musulman sau unui evreu? Creștinii evanghelicilor proclamă cu convingere nașterea din nou, dar înțelegerea acestei probleme în contextul Împărăției este de o necesitate vitală. Dacă un bărbat sau o femeie nu sunt

născuți din nou, „nu pot vedea—sau intra—în Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3:3). Împărăția este chiar *scopul și sfera* pentru care oamenii se nasc din nou.

Oamenii m-au tot rugat să scriu ceva despre „ce înseamnă Împărăția asta a lui Dumnezeu“. Am încercat, timp de mulți ani, să studiez, să reflectez și să pun în aplicare Împărăția lui Dumnezeu. În acest proces am citit multă literatură academică scrisă în ultimele secole și m-am adâncit în istoria bisericii pentru a vedea cum au încercat teologii să înțeleagă Împărăția lui Dumnezeu. În această carte nu am încercat să intru în detaliile celor aflate de mine despre acest subiect în urma cercetării mele privind disciplinele sus-amintite și în consecință unora li se poate părea abordarea cam simplificată. Scopul meu nu este de a vă uimi prin cercetările mele istorice, ci este acela de a încerca să recuperez caracterul radical al mesajului lui Isus despre Împărăția lui Dumnezeu, mesaj de multe ori denaturat de cultura bisericească și de curente teologice actuale.

În toată istoria bisericii subiectul Împărăției lui Dumnezeu este rareori explicat în detaliu. Oarecum recent, reprezentanții înaltei gândiri teologice s-au ocupat de studiul Împărăției cu un interes reînnoit: Joachim Jeremias, A.M. Hunter și N.T. Wright fiind câteva nume remarcabile. Dar, în general, nici teologia academică, nici cea populară nu s-a concentrat pe acest subiect. Am neglijat acest subiect, deși Isus niciodată nu a încetat să vorbească despre el, niciodată nu a încetat să îl propovăduiască. Împărăția era singurul mesaj propovăduit de Isus. Scopul principal al venirii Lui a fost acela de a aduce vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu.

Numele preferat de Isus pentru El Însuși era epitetul vechi-testamental „Fiul Omului“, un concept ce este strâns legat de conceptul de Împărăție din Daniel 7. Dar noi foarte rar Îl numim pe Isus Fiul Omului. Noi Îl numim Fiul lui

Dumnezeu, Prințul Păcii, Rege al Regilor, Domn al Domnilor, dar nu Fiul Omului. Totuși, acest apelativ era preferat de Isus pentru a se recomanda oamenilor.

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un **Fiul al Omului**; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și o **Împărăție** pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum iar **Împărăția** Lui nu va fi nimicită niciodată.”

(Daniel 17:13-14)

Biserica întotdeauna s-a luptat cu două întrebări fundamentale: „Cine este Isus?” și „Care este mesajul Lui?” Versetele de mai sus conțin răspunsurile fundamentale: El este Fiul Omului, iar mesajul Lui a fost Împărăția lui Dumnezeu. Cred că atunci când Îl descoperim pe Isus ca Fiul al Omului și când căutăm Împărăția veșnică pe care El a propovăduit-o, suntem pe cale de a vedea sfârșitul venind. Eu vreau să văd sfârșitul. Eu vreau ca Împărăția să vină. Eu vreau să-L văd pe Fiul Omului apărând pe norii slavei divine și primindu-i la El pe aceia care sunt ai Lui din fiecare popor, neam și limbă, așa cum a spus Pavel (1 Tesaloniceni 4:16-18). Pavel nu a trăit să vadă acea zi—să ne rugăm că se va întâmpla în zilele noastre!

1

Importanța Împărăției

Importanța Împărăției în învățătura dată de Isus a fost foarte bine evidențiată de unele studii biblice recente. S-a spus că Isus chiar a fost „obsedat” de Împărăție. O privire rapidă asupra evangheliilor sinoptice dezvăluie fără urmă de îndoială faptul că Isus predica despre Împărăție. Conform lucrării lui C.H. Dodd, aproape fiecare pildă pe care Isus a spus-o, fie că era numită „Pilda Împărăției” sau nu, trebuie interpretată în lumina acestui mesaj central al Împărăției.

Totuși, nu întâlnim prea multe despre Împărăție în Evanghelia după Ioan. Cuvântul *Împărăție* apare de peste 83 de ori în evangheliile sinoptice iar în Evanghelia după Ioan este folosit doar de patru ori.¹ Pavel, de asemenea, se referă la Împărăție de 13 ori în epistolele sale; în Faptele Apostolilor se menționează de opt ori și de șapte ori în restul epistolelor. Aceste cifre au dus, în secolul al XIX-lea, la o evidențiere a diferențelor dintre evangheliile sinoptice și Evanghelia după Ioan și la nașterea unei dihotomii între învățăturile apostolului Pavel și cele ale lui Isus.

Aceste probleme care-și avea sursa în școala Tübingen din Germania au creat confuzie în mintea multor oameni. Oare evanghelia paulină protestantă era aceeași cu Vestea Bună propovăduită de Isus? Dihotomia se formula astfel: „Isus propovăduia, Împărăția pe când Pavel Îl propovăduia pe Isus.” Este, desigur, adevărat că Pavel L-a propovăduit pe Cristos, fraza „în Cristos” apare de peste 160 de ori în

scrierile lui! Făcând o comparație, s-ar părea că cele 13 referințe ale sale la Împărăție sunt doar accidentale. Dar, este foarte important că el L-a propovăduit pe Isus *Cristos*, Unsul lui Dumnezeu. Isus a primit ungerea pentru a fi Împărat—și acolo unde este un Împărat trebuie să existe și o Împărăție! Pavel, în mod evident a pus mesajul lui Isus—ca Unsul lui Dumnezeu—în relație cu Împărăția, mai ales că nu era nici o posibilitate de neînțelegere politică, așa cum vedem în evenimentele din Tesalonic unde Pavel și Sila L-au proclamat pe Isus Împărat (Fapte 17:7). Acest pasaj este opusul strigătelor de la judecata lui Isus: „Noi n-avem alt Împărat decât pe Cezar!” (Ioan 19:15).

În mod asemănător, ar fi greșit să spunem că Isus nu L-a predicat pe Isus. În evangheliile sinoptice El a accentuat prioritatea ascultării față de El oricărei alte relații. „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26-27). El era pregătit să re-interpreteze Legea: „dar Eu vă spun” (Matei 5). El a iertat păcatele și a vindecat bolnavii ca Domn și Vindecător (Exodul 15:26). El a potolit furtuna și a mers pe ape (Iov 9:8). Mesajul lui Isus despre Împărăție avea putere doar să deranjeze climatul politic și social al timpului, deoarece oamenii îl urmau pe El și așteptau ca El să aducă acea Împărăție. Isus și mesajul Lui era una și aceeași amenințare pentru liderii aceluia timp (Marcu 12:12, Luca 9:7-9).

Evanghelia după Ioan este cristocentrică în mesajul ei. Cele șapte afirmații „Eu sunt”, cele trei ocurențe ale frazei „Eu sunt Cel ce sunt”, cele șapte referințe ale frazei „Eu sunt...” sau afirmațiile „Eu sunt Pâinea Vieții, Eu sunt Lumina Lumii” etc. sunt dovezi ale faptului că Isus S-a propovăduit pe Sine Însuși. „Cine M-a văzut pe Mine, a

văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9) este o afirmație cristocentrică ce se ridică deasupra tuturor afirmațiilor!² Tot așa cum Pavel L-a propovăduit pe Isus, la fel Isus S-a propovăduit pe Sine, dar și Împărăția.

Dihotomia dintre Isus și Pavel, dintre evangheliile sinoptice și Evanghelia lui Ioan, dintre Cristos și Împărăție este una falsă. Evangheliile pun pe același loc atât pe Isus cât și Împărăția: „Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui” (Marcu, 8:35, Matei 16:25). „Adevărat vă spun, că sunt unii din cei care stau aici, care nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:27, Matei 16:25). „Dar dacă eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi” (Matei 12:28), proclamând astfel faptul că activitatea Lui este o activitate a Împărăției. Dumnezeu își împlinea voia Lui prin Fiul și prin Duhul Lui, în mijlocul oamenilor, aceasta este esența Împărăției. Împărăție înseamnă de fapt Împăratul printre noi.